

paabyrdes en Sognekommunes Beboere Snekastning paa Biveie udenfor Kommunens Grændser, medens Landeveiene, som forekrevet i Regulativ af 20de Decmber 1799, fordeles til Snekastning uden Hensyn til Kommune-grændserne. Denne Fordelingsmaade ved Landeveiene foreslaaes nu ophævet. En Fordeling uden Hensyn til Kommunegrændser er nemlig allerede af den Grund mislig, at den kan virke hæmmende paa Arbejds hurtige og økonomiske Udførelse, idet en Arbejdskreds ved nævnte Fordeling let kan faa forholdsvis langt til sin Veipart. Men dernæst maa en Fordeling efter Kommunegrændser af Byrden ved Kastningen af samtlige offentlige Veie siges i det Hele bedst at stemme med den i Forslag bragte nye Ordning, hvorefter Snekastningsvæsenet gaar over til at blive et rent kommunalt Anliggende. Da det imidlertid dog ikke tør laedes ude af Betragtning, at enkelte Kommuner kunne blive overbebyrdede paa Grund af Snekastningen paa Landeveie, er det anset rigtigst at aabne Amtsrådene Afgang til for Sognekommunernes Vedkommende i saadanne Tilfælde at hde vedkommende Kommuner et Tilskud.

Til § 2.

Da de heri ommeldte Pligt dage vistnok de allerfleste Steder anvendes til Snekastning er det anset uden Betænkelse ved denne Leilighed at fridde til en Omordning af Forholdet i det Hele.

Til § 4.

Efter den gjældende Ret danner Sognet Arbejdskredsen. En tilsvarende Bestemmelse er det ikke fundet rigtigst at optage her, hvorefter Afgjørelsen i saa Henseende under Hensyn til de lokale Forhold bør træffes af Amtsrådet.

Til § 6.

Efter de paa Grundlag af den gjældende Ret trufne Afgjørelser antages det, at Sognerådet ikke har Hjemmel til ved Ansættelsen til Snekastning at medtage Hartkorn paa Jord, der er beliggende i en anden Kommune. Da denne Regel har ført til den Anomali, at Brugere af en samlet Eiendom, som stæres af Kommunegrændsen, kun ansættes til Snekastning i Forhold til en større eller mindre Del af Hartkornet — nemlig den Del, der henhører til den Kommune, hvori Vedkommende bor — har man ment, at der er Grund til ved en udtrykkelig Bestemmelse at aabne Sognerådene Afgang til i deslige Tilfælde at medtage alt Hartkornet. Under Hensyn til de i § 5 indeholdte Regler, hvorefter kun Bru-

geren af de i en Kommune beliggende Steder kunne ansættes til Snekastning, vil det være nødvendigt, at i de i nærværende Paragraf ommeldte Tilfælde Vedkommende ansættes til Snekastning af det fulde Hartkorn i den Kommune, hvor Stedet er beliggende, saaledes at der derefter ved en Fordeling af Mandstabet skaffes den anden Kommune passende Erstatning.

Til § 7.

Medens man som foran bemærket maa anse det billigt, at Brugere af de i en Kommune beliggende Skovstrækninger bære en forholdsmæssig Del af Snekastningsbyrden, har man paa den anden Side ment at burde indrømme de Paaagjældende en Ret til i Stedet for at stille Mandstaben in natura — hvad der paa Grund af Forholdene kan være forbundet med Vanskelighed — at afgjøre Forpligtelsen med Penge. Af samme Grund har man foreslaaet tillagt Brugere af de i Vintermaanederne ubeboede Steder Ret til, forsaavidt de efter Hovedbestemmelsen i Loven overhovedet ere snekastningspligtige, at hde Vedlæg i Penge, en Ret, der endelig ligeledes bør tillægges Brugere af det i Paragrafen nævnte udenkommunale Hartkorn, for hvem den dem ligeoverfor 2 Kommuner paahvilende Snekastningsforpligtelse ellers kunde blive for byrdefuld.

Til § 8.

Grændsen mellem jordløse Huse og Huse med Jordtilliggende — hvis Fastfættelse selvfølgelig maa bero paa et Skjøn — har man ment at kunne sætte ved 2 Stpr. Hartkorn. Det er derhos antaget, at et passende Forhold mellem den Snekastningsydelse, der bør afkræves Hartkornshusmændene paa den ene Side og andre Husmænd samt Jnderster paa den anden Side, vil tilvejebringes, naar de til sidstnævnte Klasse Hørende ansættes til den halve Ydelse af de Førstnævntes.

Til § 9.

Medens der selvfølgelig ikke er Grund til i Almindelighed at unddrage Domstolene Afgjørelsen af Spørgsmaal om Snekastningsansættelses Lovlighed, er det — navnlig under Hensyn til, at Bestemmelserne om Ansættelse til Snekastning i flere Tilfælde ikke ville kunne bringes til Anvendelse uden Udfoldelse af et mere eller mindre frit Skjøn fra Administrationens Side — anset nødvendigt at indrømme denne den endelige Afgjørelse af alle Klager, der gaa ud paa at paaante den ligeoverfor Klageren gjorte